

Izhaja vsako prvo
in tretjo soboto v
meseču. Štane na
leto 6 K, na pol
leta 3 K. Posamezni listi po
30 vin.

JEŽ

Naročnina naj se
pošilja upravni-
štvu. Rokopisi pa
uredništvu, JEŽA
v Ljubljani. Inse-
rati se računajo
po dogovoru.

List 20. - V Ljubljani, dne 18. septembra 1909. - Leto VII.

V prepiru.

Žena: „Kaj pa bi imeli vi možje, ko bi Bog nas žensk
ne ustvaril?“

Mož: „Eno rebro več!“

Utrinek.

Draginja je marsikomu cenen izgovor.

KAKO SEM SI ISKAL STANOVANJA.

Zadnji semester bom študiral na Dunaju, napravil tam izpite, vrnil se potem zopet domov — zaročil se s svojo Liziko in tako dalje.

— — — Tako je premišljeval Jakob Strela medpotoma, ko ga je spremljalo številno sorodstvo na kolodvor in ko je zlezal z ogromnim kovčkom in še z ogromnejšim številom dobrih namenov v kupé tretjega razreda.

Lizika ga ni spremljala. Od nje se je poslovil že prejšnji večer pod kostanji Lattermannovega drevoreda. Vroči poljubi, prisega na prisego, večna zvestoba se je menjavalo med njima.

„Ostani mi zvest“, dihnila je še Lizika in nekoliko krepkeje dostavila: „Saj veš, kaj je pripovedovala teta Špela o pregrešnem in zapeljivem Dunaju. Ona je bila pred tridesetimi leti tam in ga dobro pozna.“

Jakob jo je s spretnim zagovorom, ki bi delal čast vsakemu juristu, pomiril: „Kaj me ne poznaš? Ati ti nisem bil vedno zvest — še izza časa, ko sem trgal v ljudski šoli hlače in ti dal vgrizniti v svoj s sirovim maslom namazani kos kruha. Kako si tedaj zasadila vanj svoje bele zobčke in kako sem na to sam ves srečen

natepaval kruh naprej. In glej, tudi zdaj grem študirat samo zaradi tebe na Dunaj, da kmalo kaj postanem in te privedem na svoj dom kot ljubljeno svojo ženico. Razun Janka Berliča ne poznam nikogar na Dunaju! Kdo naj bi me potem zapeljal na kriva pota? Toraj, Lizika, še en poljub!"

Medtem, ko je Jakobovo sorodstvo mahalo z robci ter se poslavljalo s „srečno pot“ in „piši kmalo“ stala je Lizika v svoji sobi. Ura je bila poldevetih in Lizika je vzdihnila ter najmanj že petnajstkrat obrisala prah s podobe svojega strijca: „Zdaj se je odpeljal.“

* * *

Ko se je Jakob pripeljal na Dunaj, pričakoval ga je prijatelj Janko na peronu. „Pri lastnih ustih sem si pritrgal čas, da sem te prišel vsprejeti na kolodvor,“ je dejal. „Spremljati te pa ne morem po mestu, kajti opravila veliko, in stanovanje si boš moral že sam poiskati. Kolikor mogoče v moji bližini Graben šte. 32. Tja se lahko pelješ z izvoščekom ter pri moji gospodnji odložiš kovčeg, ona že ve. Ob pol desetih zvečer me počakaj na mojem domu in razkazati ti hočem Dunaj ponoči.“

Jakob mu je hotel odgovoriti, da si ni prišel Dunaja ogledavati po noči temveč, da namerava ves čas izkoristiti za resno delo, toda Janku se je tako mudilo, da se je s kratkim: „Zbogom!“ in „Na svidenje!“ poslovil in odhitel, predno je prišel Jakob do besede.

* * *

Gospa Koglova, Jankova gospodinja, je bila mirna ženska. Ko je Jakoba nekoliko časa opazovala z ostrim svojim očesom, prosila ga je, naj si kar udobno napravi in tudi umije se lahko toda zato mu ni pustila časa, ker je stala ves čas pri njem ter venomer vanj žlobudrala.

„Škoda, res škoda, da nimam nobene sobe proste. Gospodje stanujejo že dolgo pri meni in z menjavanjem človek ničesar ne pridobi. Sicer se mi zdite pa zelo znani!“

„To je mola smola, da se zdim vsakemu zelo znan“, odvrnil je Jakob, „imam pač vsakdanji obraz.“

Ali, gospod Strela, jaz vas vendar nisem hotela žaliti! Bog ne daj! Toda res; pred nekolikimi leti je stanoval pri meni nek človek, slab plačnik, katerega je policija kar iz stanovanja vzela,

ker je moji hčerki Anki srebrno uro ukradel ter jo prodal pri starinarju. Temu človeku ste podobni na las; toda oni je govoril drugačno narečje kakor vi. Pa na prvi pogled sem mislila, da ste vi oni lopov in, morate že oprostiti, ko bi se ne sklicevali takoj na Janka, ko ste vstopili, vrgla bi vas po stopnicah, da bi si vse kosti polomili. — Škoda, res škoda, da vam ne morem odstopiti nobene sobe. Torej mirno sobo bi potrebovali, kjer bi vas nihče pri delu ne motil. — Treba vam bo pogledati v kaki stranski ulici, kjer ne škripljejo noč in dan električni vozovi. Le idite v kako stransko ulico, saj je povsod dovolj sob, le poglejte na listke.

In Jakob je šel iskat stanovanja. Na prvem voglu zavil jo je v stransko ulico, v kateri ne škripljejo noč in dan električni vozovi.

Povsod pri oknih je opazil prijazno smehljajoče ženske obraze. Ena mu je celo namignila. Menda je pač zapazila, da se nahaja v zadregi zaradi stanovanja. „Prenočišče za gospode“, „Opremljena soba z balkonom“ blestelo mu je nasproti. A to ni zanj. Takoj na sosednji strani pa je zapazil listek: „Lepo opremljena soba s hrano ali brez hrane je oddati takoj.“

To bo nekaj.

Podal se je v hišo ter pozvonil. Brhka služkinja mu je odprla ter ga vedla v razkošno opremljeni salon. Perzijske preproge na divanih in po tleh. Krepka, v svetlorumeni razkošno s čipkami obšiti jutraujo haljo ogrnjena dama je prišumela iz stranske sobe. Zahtevala je ogromno svoto za sobo in kabinet in ko ji je Jakob povedal, da tako dragocenega stanovanja ne bi mogel vzdržati, skomizgnila je obžalovaje z ramama: „Za take ljudi kakor ste vi, vsekako ni to stanovanje“, zabrusila mu je v takem glasu v obraz, da je Jakoba po vseh udih zazebló. „Jaz oddajam stanovanje samo pošteno plačujočim gospodom“.

„Kako mislite to?“ vprašal je Jakob začuden.

Jaz mislim“, nadaljevala je dama malomarno, da za take ljudi kakor ste vi, bi bilo primernejše kako prenočišče pri kaki rodbini“, in pritislila je na električni zvonec ter odšumela zopet v stransko sobo.

Na to znamenje prihitela je služkinja v sobo ter pokazala presenečenemu Jakobu vrata.

Odšel je v sosednjo hišo, tam je bila oddati dobro opremljena soba v tretjem nadstropju na levo.

„Samo mirnim najemnikom oddaja stara čarovnica sobo“, je Jakoba nagovorila neka ženska na stopnicah.

To je bilo kakor nalašč. Baš miru potrebuje pri svojem učenju. Prišedši v tretje nadstropje je pozvonil. Stara kremiteljica Ksantipa mu je odprla vrata ter na vsa Jakobova vprašanja samo nekaj godrnjala. Soba je bila prijazna in še dokaj čedno opremljena; tudi najemnina je bila primerna in namenjen je bil najeti si to sobo vzlic čarovnice in vprašal je samo še, če je soba popolnoma separirana.

Na to vprašanje je starka vzrojila, kakor da bi jo pičil gad. „Ne, popolnoma separirana ni; ako potrebujete sobo za vlačuge, poiskati si jo morate kje drugje; jaz oddajam sobo samo dostojnim ljudem; — prosim —“ in pokazala mu je s takim povdarkom vrata, ki ni trpel nikakega ugovora.

Jakob ni vedel, kaj naj bi na to odgovoril in kaj imajo ljudje s to „dostojnostjo“. Kaj napravi on res tako nedostojen vtis na ljudi ali kali, da mu niti sobe noče nihče oddati v najem. Saj je vendar bil v položaju najemnik redno plačevati in ni bil nikomur niti vinarja dolžan.

Odšel je — v sosednjo hišo. Po temnih stopnicah v drugo nadstropje se je pritipal. Nekdo mu je odprl vrata. Kdo? Ni mogel v temi razločiti. V temnem vходу je brlela slaba luč. Neka dama ga je prosila naj vstopi. Tudi v sobi je vladal mrak in oster duh po parfumu se je razširjal po vzduhu. Dama je bila ogrnjena v fino prozorno taučico. Vrat je imela razgaljen, oči le polodprte. „To je salon s kabinetom“, izpregovorila je z madžarskim naglasom.

Salon je bil nekako čudno opremljen. — Za zagrinjalom docela skrita je stala velika medeninasta postelj. — To je bil kabinet.

Ves nastop dame — zrak — mrak Jakobu ni ugajal. Ljubil je le svetle prostore, v koje je solnce neovirano prodiralo s svojimi žarki. Namenil se je toraj, da sobe ne bo vzela, vendar prirojeni takt mu je veleval z damo nekoliko pokramljati in vprašal jo je, kako je kaj s zajtrkom, koliko je najemnina i. t. d. — Dama pa je kakor nalašč vse preslišala — ali — ne, le omotica se je je lotevala in naenkrat je ležala brezzavestna na širokem divanu: „Vode, vode, prosim tamle!“ zastokala je in ko ji je Jakob pomolil kozarec, si je začela odpenjati haljo okoli pasu: „okoli srca nekoliko zraka! Zdaj je že nekoliko odleglo. To je sreča, da ste

slučajno vi tu. Tu moja roka — poljubite mi roko.“

Jakob ni kazal veselja poljubljati dami roko, zato je nalašč preslišal poziv in se začel opravičati, da se mu mudi in da se ne more še takoj odločiti, bi li vzel to stanovanje ali ne.

Tedaj pa je omotična dama vskipela: „In to hoče biti dostojen človek — tak tepec — hinavec!“

Jakob je samo zdaleka še čul zadnje besede. Tretjič se mu je že odrekala dostojnost. Za danes ima dovolj. Podal se je nazaj v prijateljstvo stanovanje in prosil gospodinjjo, da bi mu ona preskrbela sobo in da jo za posredovanje rad odškoduje.

Gospodinja je morala na stanovanja oddajajoče stranke ugodno uplivati ali pa je Jakobovo dostojnost s prisego potrjevala. Skratka: predno je poteklo pol ure, vrnila se je ter že od daleč vskliknila: „Dobila sem sobo za vas! To vam rečem, fino! Osemtrideset kron s zajtrkom. Mirna soba, v tretjem nadstropju. Gospodinja napol slepa, hči gluha! To vam rečem, z razgledom na vrt. In zdaj vam hočem še pri selitvi pomagati.“

Jakob je bil zadovoljen.

Mir bo vladal v tej sobi z razgledom na vrt in miru mu je za učenje treba.

Ko si je v sobi za silo uredil, sedel je za pisalno mizo ter začel pisati starišem „prav obširno“, kakor so mu naročili. Najprej kako se mu je godilo pri iskanju stanovanja, „le škoda“ končal je „da je moje stanovanje le začasno, kajti dobra moja gospodinja namerava s svojo hčerjo že čez en mesec zapustiti Dunaj ter se preseliti na deželo. In potem bom moral zopet stikati za stanovanjem.

* *

Teta Špela je nevoljno zmajala z glavo, ko je prečitala Jakobovo pismo. „Vedno še tako kakor svoje dni“, je pripomnila.

Oče Jakobov pa, kojega veseljaštvo je malomestno življenje le navidezno zadušilo, pripomnil je vspodbujen vsled Jakobovega pisma takoj hinavsko svoji ženi: „Ko se bo Jakob zopet selil, peljal se bom jaz na Dunaj, da mu preskrbim stanovanje“, toda ljubezniva zakonska polovica ga je kar najodločneje zavrnila: „ako bo šel kdo na Dunaj iskat Jakobu stanovanje, bom šla jaz! Moški se na to ne razumete!“

Zafrknil.

„Vi niti ne verujete, kako izbirljiv je moj drugi mož; moj prvi je bil ves drugačen; ta je vse pojedel, kar sem mu skuhala!“
„Zato je pa umrl!“

Protest.

Kuharica: (ki jo je gospodinja poslala v gostilno po pivo):
„Pred gostilno sem svojega dovedanega ljubimca odslovila za vedno; pred hišo sem se zaročila z drugim, na stopnicah sva se pa poljubila z gospodom in gospa mi še očita, da sem počasna!“

Tolažba grde ženske.

„To je dobro, da so zdaj krila v modi, da možki vsaj ne zijajo ženskam vedno le v obraz!“

Grdo ravnanje.

Sodnik: „Toženka trdi, da je mož z njo silno grdo ravnal in jo pretepal. Ali ste vi to videli?“

Priča: „Da.“

Sodnik: „Ali je toženka kaj upila?“

Priča: „Da.“

Sodnik: „Kaj pa je upila?“

Priča: „Moj klobuk, moj klobuk!“

Narodne prislovice.

„Nesreča nikoli ne počiva!“ je zastokal Ocvirk, ko ga je žena o polnoči čakala z metlo pred vratmi.

„Za dežjem solnce sije!“ je vzdihnil Kneftra, ko ga je žena z vodo polila skozi okno. In res, ko je prikrevsal do sobnih vrat, priložila mu je tako zaušnico, da se mu je kar posvetilo.

Vzdih pisarja.

„Nocoj sem imel strašne sanje. Sanjalo se mi je, da ima mesec sto dni.“

Gospa majorka.

„Lepa reč! Gospa majorka je torej vojaka, ki ga je zasledila pri tebi v kuhinji pošteno ozmerjala?“

„Da, toda samo zato, ker se mu niso gumbi po predpisu dovolj svetili!“

V tramvaju.

„Čemu pa vise te usnjate zanjke od stropa?“

„Tepec, zato da se lahko zanje primeš, če si pijan!“

JANKO OSOJNIK:

ŠALJIVEC IZ PODRAVJA.

ZBIRKA PRIPOVEDEK IZ PODRAVJA NA ŠTAJERSKEM.

13. Marberg v nevarnosti.

V Podravju se je naselila zopet zima, tista lepa ostra zima, v kateri znajo Marberžani imenitno počivati in se valjati po peči ali pa se zabavati v krčmi.

Bližala se je polnoč. Mesec je plaval visoko nad Pohorjem med zvezdami preko jasnega neba. Po strehah je ležalo debelo snega in skoz Marberg je vodila med kupi snega le ozka pot. Vse je bilo tiho, iz gostilne pa se je glasil zamolkel govor in nazmes kak napev.

Ob tej pozni uri je hitel skoz Marberg neznan popotnik. Živa duša ga ni srečala. Na glavi je nosil majhno, pa precej težko košarico. Blizu Purclove hiše je postal in odložil breme v sneg, da si počije. Iz košarice je izvlekel steklenico, pognal nekaj močnih požirkov v grlo in jo spet spravil. Ozrl se je po zvezdah, huknil v mrzle roke in si dvignil zopet breme na ramo. Ko je nagnil košarico na stran, mu je zdrknila v sneg neka precej velika reč, česar pa mož ni opazil. Sneg je škripal že daleč pod njegovimi trdimi črevlji, ko je pogledala luna izza oblčka in zazrla tisti zgubljeni črni predmet v snegu. Bila je velika klobasa, nadeta s kašo in krvjo, kakoršne se nadevajo ob kolinah. Oni popotnik je bil kmetski mesar, ki se je vračal skoz Marberg s kolin, kjer si je bil prislužil pleče in precej klobas, mesenih in kašnatih. Neznani mesar še menda prihodnjega dne ni opazil, da je zgubil na potu veliko klobaso. Toda kakšen nemir in strah je nastal po Marbergu zaradi te klobase!

Ni še preteklo deset minut, ko se je jelo gibati v krčmi med marberškimi pijanci in možmi. Polnoč je že minila in Purcla je pekla nemirna vest, kaj mu bo rekla doma njegova huda žena, ki gotovo čaka z metlo nanj. Kadarkoli se vrača iz krčme, vsakokrat sika žena vanj kakor kača, pogostoma pa padajo v temi po njem batine med ostrimi besedami, kadar je predolgo čepel v krčmi in popival pri vdovi krčmarici. Pa Purcl je bil v tem oziru nepoboljšljiv. Danes bo posebno hudo, ko je tako pozno.

Purcl je koval v strahu načrte, kako bi prevaril in opeharil svojo Uršo. Policaj Šorfic je dremal za pečjo v krčmi, kamor se je prišel gret. Zdaj o polnoči bi imel stopiti zopet na cesto in dvanajstkrat zažvižgati, da bi vedeli tržani, ob kolikih je. Kaj, če bi pomagal Šorfšic Purclu iz zadrege, saj je vsak policaj zelo navihan in premeten!

Šorfic se je pretegnil, zasehal, pogledal po pivcih pri mizi ter poslušal Purcla, ki je stal pri njem.

„Policaj, vina ti kupim, če mi svetuješ, kako bi prekanil svojo Uršo.“

Policaj je poznal Purclove domače razmere in takoj razumel, česa si želi nesrečni zakonski mož.

„Ali je že pozno?“

„Polnoči.“

„Purcl, huda ti bo prela. Veš kaj, pred tvojo hišo bom nanzanil deseto uro, mogoče se bo dala Urša premotiti.“

Šorfic je izpil vino, ki mu ga je naročil Purcl, in odšla sta skupaj.

Mesec je čudno lepo svetil na Marberg. Dvajset korakov pred Purclovo hišo sta se ustavila Purcl in policaj. Policaj je zagrabil v pljuča mrzle sape in zapel s krepkim glasom, da bi se Purclova Urša zbudila, če bi slučajno že napol dremala:

Poslušajte vi purgarji,
Poslušajte Marbergerarji,
Varte ogenj, varte luč
Bog vam daj svojo pomoč,
In sveti Florijan.
Deseta ura bije.
Deseta ura bije.“

Čuvajeva pesem je bila pri koncu. Da bi Urša ne dvomila ali je prav slišala ali ne, je zapel Šorfic besedo „deseta“ silno

glasno in visoko in takoj uteknil v usta piščalko ter zazvižgal desetkrat „fi—fi—fi.“

Zdaj bo dobro. Šorfšic je bil zelo vesel svoje navihanosti.

Oba sta trdno gledala v okno in videla, da se je v sobi nekaj ganilo. Purcel je hotel dati policaju roko za lahko noč in v zahvalo, kar so mu obvisale oči na nekem temnem predmetu v snegu. Bila je klobasa.

„Šorfic, kaj pa je to?“

Šorfic je stopil bliže in se malo pripognil. Hotel je iztegniti roko, kar je odskočil, da bi bil kmalu podrl vzadi stoječega prijatelja.

„Krucinal! Kača! Zverina! Rogove ima spredaj in zadaj!“

Oba sta se naglo umaknila in Purclu se je v strahu zadelo, da se zverina premika. Nič nista čutila več zime, nič se nista ozirala po zveri in Purclovi hiši, ampak bežala sta v krčmo.

„Zopet kaka nesreča, ka-li?“ so se plašili pivci v sobi, ko sta cepetala Purcl in Šorfic mimo oken.

„Možje, strašna zverina!“ je zaklical prepadeni policaj, ko sta udarila v sobo.

Pivci so se streznili. „Kaka zverina? Kje?“

„Po cesti hiti v Marberg. Pred Purclovo hišo naju je dohitela. Ko sem pel polnočno pesem, je ni bilo, ko sem končal, je bila že pred nama. Celo tiho se je priplazila. Okrogla je, zavito telo ima, spredaj in zadaj ima rogove. Bog pomagaj! Mogoče je že tukaj zunaj!“

Možje so vstajali izza miz. Šterc se je ozrl skoz okno in na trenotek je bilo vse tiho. Ničesar ni bilo slišati.

Šterc je bil gotovo najbolj pogumen med vsemi Marberžani, Vprašal je:

„Ali je velika?“

„Velika ni, zato pa strahovita!“

„Saj ni vrag! Dvanajst nas je, pa bi se bali? Pojdimo nad zverino!“

Šterc je pograbil policajevo helebardo, tisto britko zarjevelo orožje ponočnih čuvajev, ki je sulica in sekira obenem. Slonela je v kotu pri peči. Policaj je potegnil s trudom svojo sabljo iz nožnice, možje pa so si iskali drugega orožja. V kuhinji so našli loparje in burklje. Močno oboroženi so odprli previdno vrata ter stopili na cesto. Naprej je šel Šterc s helebardo in vlekkel z levo roko policaja za seboj. Dobro so pazili na vse strani, obstali

večkrat in poslušali, toda zveri ni bilo. Mogoče se je ustrašila in odbežala . . .!

Z novim pogumom so se bližali Purclovi hiši.

„Tam!“ je zajeceljal policaj.

„Pst! Vsi vkup! Vsi naenkrat!“ je velel Šterc. —

Pet korakov še. Zver se je potuhnila in je bila celo mirna. Črna je, rogove kaže.

Naj velja, kar hoče! Šterc se je ohrabril in planil nad zver, visoko zamahnil s helebardo ter udaril po zverini.

„Tu imaš!“ — Prav gotovo jo je razklal na dvoje. Udaril je drugič in padali so loparji, padale vile in burklje po zveri in tudi policaj je mahal oddaleč proti njej, da se je obrani, če bi skočila nadenj. Vso zver so razsekali na drobne koščke.

Purclovka je v tem prižgala v svoji hiši luč.

„Purclovka, prinesite nam luč!“ je zaklical Šterc. —“

Purclova Urša je bila že obuta in opravljena in je bila kmalu z brlečo lučico na cesti.

„Za božjo voljo, kaj uganjate tukaj?“

„Srašno zver smo ubili!“

Šterc ji je vzel luč in posvetil, da vidi natančneje ostanke po ubiti zverini.

Po snegu je bilo polno razbrizgane krvave kaše. —

„Joj, kaj je tu jajec! Bog nas varuj! Če bi se bile v našem trgu nocoj navalile iz vseh teh jajec zverine, potem bi nas bile do jutra požrle s kostmi vred!“

Jajca in ostanke kože so razmetali in potlačili globoko v sneg, da zamerznejo, potem pa so se vrnili v krčmo, da praznujejo slavno zmago nad strahovito zverino, ki bi bila tako rada požrla in uničila Marberg. Slavili so Purcla in Purclovko, slavili policaja, pa tudi junaškega Šterca, ki je koj s prvim mahom bil razsekal tisto zver.

Zares je bila slavna ta noč, v kateri so se ubranili Marberžani najhujše nevarnosti.

DR. ŽANE Z IBLANE.

Sluvcenci sa se spet uzign. Use nemškutarske hiše pu Iblan sa razbite in pu useh ulcah ležeja nemškutari pudaulen in razmesarjen pu tleh. Kri teče namest Iblance pu mest. Na taužente zdeujaneh Idi se vali pu Blajvajsu cest preke deželni ulad iz kusam, vilam, purajklnem; še clu ene par kanonu in flint na mašina ulečēja iz saba. Zdej in zdej uja razbil palača deželne ulade, udri vajna in pudaul use žive duše pu kancelijah. — Aha, sa že tle! Urata u baron Švarcuva soba sa že ulumil in žrela treh kanonu nastaul naraunast na barona. Uzadi za kanonem pa se drej-

naja iz krvavem kusam rebeljonari in strežeja barone pu žeulejn.

Baron Švarc se trese na ush udeh in kokr de b mou gri zadrngnen, zmankuje mu sape. Rad b zaupou in puklicu žendarje na pumuč, pa na more. Drhal ratuje čez dali bl diuja in kriči, de kar skus ušesa leti: „Smrt nemškutarjem! Smrt usm našm zateraucm!“ Edn že stresa purfl na kanone in ta druh se prpraula, de b zažgau iz Ceril-Metoduva žeplenka purfl in čaka sam še na kumanda. Tekat se prkaže mož velike pustave iz navihanem mesta fam pud nusam in črnem pumečkanem klubukam na glau. Kokr divi ris upre soje uči u barona in iz ena roka seže u rukau na ta druh rok: „Kri za kri!“ zarjove na preplašenga barona in ga dregne iz krvau mo mašetnam u nus. Baron se puskuša neki zguvarjat, pa nubene štime na more spraut iz sebe in blu b tud prepozn, ke tekat je že uzignu ket cahin za ustrelet krvau mašetn u lft in „bum, bum, bum“ je zagrmel pu sob in baron je ležu zravn zofo na tleh.

„Kua se je pa zgudl?“ prašu je vs preplašen pedentar in planu skus urata u soba.

„Ustrelel sa me, sej videš, de sm mrtu!“ je reku baron in se ubriu na druga plat in začeu naprej smrčat na tleh.

„Kdu pa za božja vola?“ prašu je spet pedentar, pa baron mu ni več udguvuru.

„Ježeška, gespud baron sa že čist hin!“ zatulu je pedentar in letu brž u kusarna pu žendarje.

U kusarn ni blu nubenga žendarja, usi sa bli že pustaulen pu meste pu vežah in durišeh, sam en ufcer je dremu u enmo kote. Tega je puruku pedentar za rama, de ga je zbudu in mu u en sap puvedu, de sa barona ustrellel in de leži mrtu u soj sob zraven zofe.

Ufcer je skoču hitr pu konc in letu brž telegrafirat na use žendarske štacjone pu žendarje. Ke je uddau telegraf, letu je pa brž pugledat, kuku je z baron Švarcam, če je še kašn cahñ žeu-lejna u nem.

Ke je ufcer pršou pred urata barona Švarca in putrka najne, uglasu se je edn u sob: „herajn“ in udperu ufceri urata.

„Kaj sa še pr žeu-lejn, gespud baron?“ začudu se je ufcer ke je vidu barona pred saba.

„Za kua b pa na biu? Sej m ni nč hudga!“ nasmehnu se je baron.

„Lej ja mrcina“, zjezu se je ufcer in zakleu, de sa kar šipe zašklepetale, sevede pu nemšk, ke ufceri sam pu nemšk žihr kou-nejo. „Pol me je pa nhñ pedentar putegnu, ke je prletu h men in m začeu prpoudvat, de sa jh ustrellel in de zdej ležeja mrtvi zravñ zofe na tleh!“

„Eh nč vas ni putegnu,“ nasmehnu se je baron in zardou. „Mož je holt mislu, de sm mrtu, ke me je vidu ležat zravñ zofe na tleh in je u strahè letu pu vas. Pa ni nč hudga; pu kusil sm se mal dol ulegu na zofa in ke sm zadremu, sm mou tku strašn krvave sajne, de sm se zavle nh zvalu iz zofe na tla. Ta rupot je mende slišu moj pedentar in je letu pu vas.“

„Kua u pa zdej? Jest sm pa že na use žendarske štacjone telegrafiru pu žendarje, de nej hitr prideja u Iblana!“

„Nč na škodje! Pustavl jh uma ukul pu Iblan in uma rekl,
de sa zavle dvejšetga septembra putrebn. Pa u dobr.

In pršlu je ceu regement žendarju spet u Iblana in zdej
tle merkaja, de se na u barone Švarce spet kej krvauga sajnal.

TUGOMER SOLZINSKY.

VERZI.

I.

Kaj vas briga, rad bi vedel,
ako hodim svoja pota,
če spodrsnem, ni to vaša,
ampak samo moja zmota.
Če vam zajec hodi v zelje,
lahko zeljnik zagradite,
ampak meni ne gradite,
prosim vas, na cesto plota.

Jaz vas nisem nikdar motil,
kadar ste ležali v jarku,
če spodrsnem, ni mi treba,
tudi vašega ropota!
Sicer pa — menda nobeden,
ne trpi na veke teden,
in račun se bode delal,
kadar prišla bo sobota.

